

La paradoxa de la cultura

Josep Ricerot

La paradoxa de la cultura, no només de l'artística, apareix quan ens veiem impel·lits a aportar noves formes d'expressió, que s'enfronten a les ja existents per tal d'anul·lar la influència d'aquestes en la societat.

La història dels moviments artístics, que durant aquest segle s'han succeït atropelladament, mostra un constant influx a la recerca d'allò que pugui estar contraposat a les tendències de moda imperants. La finalitat de tant d'enrenou, i escasses excepcions en confirmen la regla, és sempre la mateixa: obrir l'aparador de les produccions pròpies al mercat, més aviat escàs, que ha de satisfer les "necessitats" dels inversors que opten al privilegi de gaudir d'una plaça preferent al circ de l'esnobisme.

D'aquesta manera l'artista ja no és un creador *strictu sensu* perquè la seva tasca es troba talment condicionada a les necessitats que el mercat li ha d'anar imposant per tal de no perdre pistonada. Així és com l'artista va perdent la immunitat en llur condició, i es deixa contagiar per la mediocre amalgama que conforma la societat imperant. L'artista ja no és un home lliure, és senzillament un membre més de la societat civil. L'artista ja no és un artista, senzillament s'ha convertit, en el millor dels casos, en un professional de l'art.

Així doncs, produir obra, i trobar la manera de col·locar-la arreu, serà una de les premisses a assolir. És força conegut el llarg pelegrinatge al que es veu sotmès, amb la carpeta sota el braç, per botigues de marxants i altres aus de divers pelatge. Qualsevol mitjà per aconseguir, com sigui, fer-se un lloc entre la legió d'aspirants a formar part de la reduïda plèiade que compartirà fornícula en l'edifici cultural que la societat assigna als campions de la croada. El prestigi és la torna. Llavors només cal posar-se a confeccionar *ad infinitum* aquelles peces que l'han portat a la fama, ben vestides això sí, de conceptes teòrics que la facin representable. La clara nuesa resulta massa sovint... impresentable.

Tota institució que es preï mira de procurar-se un bon abrigo per protegir-se del fred de la incultura. Generalment, no es mira prim a l'hora de triar l'article. O sí. Tant li és si està o no passat de moda. I massa sovint la caputxa cultural és adquirida al mercat dels dijous quan ja no queda res al "Tot a 100". Només cal que faci patxoca. Anar tirant, ves.

Hem de dir, també, que no tots els ens mostren aquestes mateixes inclinacions. Hi ha classes a l'hora d'arreglar-se i els més avesats s'apressen per assortir-se a la *boutique* cultural més en voga. D'altres aposten per valors més formals i ens fan reviure, amb tota mena de pompa, la vestimenta cultural dels nostres rancis ancestres. També, però, hem de constatar l'afecció que demostren altres per seguir les tendències de més rabiosa actualitat.

I aquí és on aposta fort l'Ajuntament de Sant Cugat.

Fa uns quants anys la vila semblava culturalment desassistida. Això va ser un bon motiu perquè des del consistori es volgués abillar-la amb el Centre Cultural. Encara que aquest no para de ser centre de polèmiques més o menys habituals que mantenen l'esperit cultural, si més no, encès. Ara, novament, i gràcies a l'aprovació pel ple municipal, es destapa la voluntat de seguir proveint-se amb articles que vesteixen molt perquè venen acompanyats de gran reputació. És el torn de la Casa Aymat. Aquesta casa que fou en el seu temps espoliada, esquarterada i abandonada a la seva sort, ara resulta que serà rehabilitada. I per completar la gesta, serà ornada amb un pretensió Centre d'Investigació del Tèxtil.

Sembla que la persona que resultarà agraciada per dirigir els destins de tan alt projecte vindrà a coincidir amb la del senyor Josep Grau Garriga. Prou conegut de tots gràcies a la seva tasca de (auto) promoció del tapís. Si bé és cert que al senyor Grau Garriga se'l considera un dels artífexs del prestigi que adquirí l'Escola Catalana de Tapís, no podem dir que també ho fos de les realitzacions. I curiosament, fou degut a les realitzacions que l'Escola Catalana de Tapís rebé un gran reconeixement per part el món de la tapisseria. Una escola que tingué els seus moments de joia i també, lamentablement, de decrepitud. A la qual també sabé contribuir el senyor Grau embussant l'arribada de noves aportacions regeneradores.

Ara, l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès, per compensar els mèrits d'un amor ocult ha decidit que li "muntarà un piset" al senyor Grau dins del santuari Aymat. Des d'allí es pretén oficiar certs tipus de misses experimentals que quedaran molt bé perquè, l'íncub se la sap llarga, tornaran a donar a la nostra vila el renom que es mereix.

El tèxtil està de moda.

Restarem atents a les properes desfilades d'aspirants a súcubes per la passarel·la que els salons de Moda Tardor-Hivern de fi de segle ens oferirà.
